

www.apisgroup.org

*Analitički bilten
Godina IV Broj 45*

Septembar 2009.

TEMA BROJA:

PREKRAJANJE ISTORIJE

*

Леонид ИВАШОВ

Други светски рат започели су адепти «Drang nach Osten»

Информативни рат по питањима историје Другог светског рата у пуном је жеку, те стога треба још једном подсетити на схеме закулисног деловања Запада и сивих структура западног капитала о његовом започињању.

Очигледно је, да је суштина политичке стратегије западног друштва увек била експанзија на основним правцима исток – југ. Парола «Дранг нах остен!» није Хитлерова иновација – он се родио кудикамо раније, у крајњој линији у епохи Карла Великог ((VIII в.). Трагање за бајном земљом (Индијом) на истоку, а потом и њена колонизација, покоривање и истребљење источних племена и народа у име обогаћивања – то је такође вечити «дранг нах остен», смисао западног опстајања. Чак су и Америку открили крећући се опет на исток.

Настале крајем XIX – почетком XX века западне геополитичке концепције и теорије логично су оријентисане на освајање источних простора. Енглез Х.Макиндер је у циљу теоријског образложења колонизаторске политике Британије формулисао геополитичку идеју светске доминације: «Ко контролише Источну Европу, доминира над Хартлендом (Русијом), онај ко доминира над Хартлендом, доминира над Светским острвцом (Евроазијом), онај ко доминира над Светским острвцом, доминира над светом». Овде је тежња ка доминацији над Русијом очигледна.

Амерички стратег, адмирал А.Мехен, убрзано је разрађивао стратегију гушења «непрекидне континенталне масе Руске империје, која се протезала од западне Мале Азије до јапанског меридијана на Истоку». Немачка геополитичка школа (Ф.Ритцел, К.Хаусхофер, К.Шмит) промовисала је теорију државе као «живог организма», која по мери развоја изискује све већа пространства, све до планетарних. И опет – кретање на Исток, а Русија је овде такође главни објекат.

Све те концепције, које живе и до дандана, нису данак моди, већ теоријско фиксирање вишевековне политике агресивне експанзије. И ако су Руси војевали у Европи само у сврхе одбране или у интересу ових или оних западних држава, у троуглу Британија – Француска – Немачка увек је (у крајњој линији, у току последња два столећа) присуствовала стратешка интрига: како се померити на руске просторе, или у најмању руку, како испровоцирати на рат против Русије.

Понајбоље је та игра полазила за руком Лондону.

У најезди Наполеона, нападу Јапана на руски Далеки Исток 1904. године, у провоцирању Првог светског рата очито се испољава британски траг.

А у организовању Хитлеровог похода на Исток – тим више.

Безусловно да су се Лондон и Париз озбиљно плашили нарастајуће моћи Немачке и стрепели да ће остати насамо са њом. Међутим, политика тих водећих европских престоница била је у дилеми између две варијанте:

- како да саме избегну удар Немачке - како да Хитлера подстакну да удари по СССР.

Зато је један део франко-британске елите био за обуздавање Хитлера колективним напорима, заједно са СССР. Други пак део (нарочито енглески) тежио је да помогне Хитлеру да реализује злослутни «дранг нах остен». Британски конзервативци нису заборављали на политичко завештање Д. Лојда Џорџа, који је још почетком XX века изјавио:

«Традиције и животни интереси Енглеске захтевају рушење Руске империје, како би се осигурала енглеска доминација у Индији и реализовали енглески интереси у Закавказју и Предњој Азији».

То колебање између две варијанте деловања је, на крају крајева, и довело до политике смиривања Хитлера, до покушаја да му се створе повољни услови за каналисање тежњи на Исток. У септембру 1938. године енглеска и француска врхушка одлучиле су се на минхенске споразуме са Хитлером и у својству «повлачења» безусловно су предале Чехословачку. Четврта по економској и војној снази држава Европе принета је на жртву Адолфу Хитлеру.

О околностима оног што се догодило било би корисно да се присете они, који сматрају да је совјетско-немачки пакт о ненападању био обарач за почетак Другог светског рата.

СССР је изјавио да је спреман у пуном обиму поштовати совјетско-чехословачки уговор о узајамној помоћи од 16. маја 1935. године, о чему је 19. септембра 1938. године совјетска влада обавестила владу Чехословачке. Совјетски Савез је у изјавама ТАСС од 2. и 4. октобра

1938. године такође осудио анексију Судетске области ЧСР и демантовао гласине које су се појавиле у медијима о томе, да су се стране, које су ступиле у минхенски договор, консултовале са представницима СССР.

Долетевши из Минхена у Лондон, Н.Чемберлен је, обраћајући се својим грађанима, свечано изјавио: «Ја сам вам донео мир». Иза тог патоса криле су се две за Лондон важне чињенице:

1) хитлеровска војна машинерија усмерена је на исток, према границама Совјетског Савеза, 2) са Хитлером је потписана декларација у којој је апострофирана жеља немачког и енглеског народа да «никада више не ратују једни с другима».

6. децембра 1938. године министри иностраних послова Француске и Немачке Ж.Боне и Ј. Рибентроп потписали су аналогну франко-немачку декларацију.

Овакав развој догађаја није могао а да не брине совјетско руководство. Оно што се догађало очигледно је личило на заверу не само против Чехословачке, него и против СССР. Тим пре што је Чемберлен већ дао изјаву: «Немачка и Енглеска су два стуба европског мира и главни бедеми против комунизма, и зато је потребно мирним путем превазићи наше садашње тешкоће... Вероватно је могуће пронаћи решење које је прихватљиво за све, осим за Русију». Шта је то ако не стимулисање Хитлера да крене на Исток и трговина безбедношћу СССР?

Поставља се природно питање: јесу ли постојале могућности да се спречи Други светски рат? Убеђен сам да јесу, и то не једном. Први пут, када је Хитлер извршио аншлус (анексију) Аустрије. Чак се и Мусолини противио Хитлеру, али су Англосаксонци и Французи ћутали. Фирер је, природно, то оценио као слабост и подршку његовој политици новог светског поретка.

Други пут – када се Европа кретала ка минхенском споразуму. Влада Чемберлена је чак прибегла снажењу Хитлера на рачун ресурса чешке армије и војне индустрије, само да би усмерила немачку експанзију на Исток. Лондон је одустао да утиче на свог савезника Пољску, како ова не би допустила Црвеној армији да пређе преко њене територије и притекне у помоћ Чехословачкој.

И чак у августу 1939. године још увек је постојала могућност да се заустави Други светски рат. Требала је само сагласност Енглеске и Француске, чије су делегације у Москви водиле преговоре о стварању антихитлеровске коалиције. Укупни војни потенцијал три земље и њихове армије скоро су дупло биле веће од оружаних снага Немачке и

Италије. Међутим, Лондон је имао своју логику и следио своје рачунице.

Нису биле по страни од предратних европских догађаја ни Сједињене Државе. Имајући искуства светског рата, када је амерички капитал лепо зарадио на испорукама зарађеним армијама, САД су на исти начин деловале и уочи новог светског рата. Потхрањивале су Хитлера, помагале Британији, учествовале у јачању индустрије СССР. Сем тога, рат је био изванредно средство за слабљење традиционалних европских конкурената. Према томе, САД су активно очекивале почетак велике драме, рачунајући да ће Европу ставити под контролу, пре свега Британију са њеним колонијама, Јапан и ратом ослабљену Русију. Светски рат је Американцима давао могућност не само да лепо зараде, него и да постану светска империја.

Једном речју, у августу 1939. године последња шанса да се укроти Хитлер је пропуштена.

У таквој ситуацији Стаљину није остао избор. Било је неопходно ако не заувек отклонити, а оно у крајњој линији одгодити опасност од немачког удара.

Упркос трвдњама многих западних политичара и политиколога, Споразум о ненападању између Немачке и СССР, потписан у Москви 23. августа 1939. године, није био, нити је могао бити, примарни узрок напада Хитлера на Пољску и започињања Другог светског рата. Као прво, СССР се одлучио на потписивање споразума тек након што су делегације Енглеске и Француске одбиле да са Совјетским Савезом потпишу споразум о заједничком супростављању Хитлеру. Стаљин није могао а да не узме у обзир да Лондон и Париз, имајући војне споразуме са Берлином, могу прибећи варијанти завере, аналогној Минхену, али овог пута у односу према СССР.

Друго, никакве директне везе између пакта Молотов – Рибентроп и одлуке Хитлера да нападне на Пољску нема. Фирер је потписао план рата са Пољском 3. априла 1939. године, а 28. априла исте године Немачка је анулирала немачко-пољски споразум о ненападању и пријатељству. Тојест, одлука о окупацији Пољске и припреми мостобрана за удар по СССР донета је у Берлину неколико месеци пре 23. августа.

Треће, у насталим условима неизбежности великог рата СССР је просто био у обавези да предузме мере у циљу стварања пограничног одбрамбеног појаса и помери границе на Запад. Ј.В.Стаљин је још 1. марта 1936. године, одговарајући на питање председника америчког новинског удружења Роја Ховарда изјавио: «Ја не знам које управо

границе Немачка може прилагодити својим циљевима, али мислим да се могу наћи они који ће јој радо дати границу «на кредит».

Потписујући споразум о ненападању 1939. године и тајни протокол уз тај споразум, влада СССР није поставила за циљ да анектира низ источноевропских земаља. Њен циљ је био да одгоди тренутак напада хитлеровске Немачке, да не допусти могућност удруживања земаља Западне Европе ради агресије на СССР и да утврди границу немачке експанзије на Иток.

«Дранг нах остен» се наставља и данас. Осетивши потребу за некаквом универзалном формулом тумачења проблема Другог светског рата, којом би биле задовољне све земље које су у саставу НАТО и Европске уније, западни политичари поново су поставили на штит концепцију «двају тоталитаризама». Као, Стаљин и Хитлер су поделили «несрећну» Европу пактом Молотов – Рибентроп, а онда се међусобно сукобили. Фирер је уз то једва успео да претекне совјетског вођу и први нанесе удар.

И у резултату су сви, сем Москве и Берлина, жртве. А пошто је фашистичка Немачка разбијена и отишла у непостојање, Русија је, као правни наследник СССР засад жива, па тако њу за започињање Другог светског рата могу оптуживати Пољаци, Прибалтијци, Чеси и други који су дуго страдали због споразума Хитлера са Стаљином и од совјетске окупације. Украјина, која се борила у савезу са хитлеровцима против кудикамо страшнијег непријатеља – Москве, такође је, тобоже, жртва совјетске окупације.

Концепција «двају тоталитаризама», настала на Западу, кренула је у источном правцу по утртом путу «дранг нах остен». Чак су и Немци, који су дуго ћутали, одједном живнули. 2002. године награду К.Аденауера добио је «једини философствујући историчар међу немачким историчарима» (тако је он назван у званичној штампи Немачке) Е.Нолте за радове у којима је «доказао» да уништавање Јевреја које је вршио Хитлеров режим није било ништа друго до реакција на уништење племства и сељачког сталежа у Русији. И испада тако да је немачки национал-социјализам «огледалски одраз руске револуције», а уништење читавих народа, што је учинио Хитлер, реакција је на ликвидацију класа у СССР, док су Аушвиц и Освенцим – реакција на ГУЛАГ.

Ето таква се «историјска истина» пласира на Исток. Данас је та концепција «једнаке одговорности» оваплоћена у познатој (и срамној) [резолуцији Парламентарне скупштине Савета Европе](#) од 3. јула 2009. године, у јавно изражену сумњу: има ли Русија право на сопствени глас

на светској сцени ако се, тобоже, сама она «незаконито» појавила у резултату преиспитивања резултата Другог светског рата. Одговоримо: има! И за време обележавања 70-годишњице од почетка Другог светског рата ми ћемо на то подсетити идеологе и практичаре «Дранг нах остен».

<http://rs.fondsk.ru/article.php?id=2425>

—:~:—

IZAZOVI ISTINE - MILOVAN DRECUN

Srbija između istoka i zapada

Nadasve je zanimljiva evolucija stavova pojedinih petooktobarskih revolucionarnih stranaka i njihovih vođa. Od tragikomičnog obožavanja Amerike i njenih evropskih svaeznika i vulgarnog sprdanja sa Rusijom, Kinom i još nekim zemljama, Srbija je na jedvite jade, u poslednjem trenutku, spoznala da se svet ne okreće oko nje i da se dešavaju tektonske geopolitičke promene u međunarodnoj zajednici. Sa ključnom zabludom i teškom greškom postrevolucionarne srpske spoljne politike suočio se među prvima Zoran Đinđić. Shvativši da sunce ne izlazi na Zapadu poručio je da se politika Srbije neće voditi iz Vašingtona, te da je realan politički potez Beograda da u slučaju otimanja Kosmeta postavi pitanje Republike Srpske. Vojislav Koštunica je jedini imao snage da građanima saopšti da Srbija nema većeg protivnika od američke politike.

Konačno, Boris Tadić, shvata da Srbija ne ide dobrim putem. Sa mesta predsednika malene Srbije poručio je da zvanični Beograd, iako ophrvan višegodišnjom kataraktom, vidi da se rađa novi međunarodni multipolarni poredak koji nezadrživo potiskuje američki jednopolarni globalni hegemonizam. Tadić je prihvatio izazov, spoljni i unutrašnji, i suočio se sa realnošću. Definisao je spoljnopolitičke prioritete Srbije: Evropska unija, Rusija, SAD, Kina. Ispravno, samo trebalo je to ranije da učini i da prione realizaciji takvog koncepta hrabro i beskompromisno. Narod bi rekao bolje ikad nego nikad.

Tom diversifikacijom spoljnopolitičkih prioriteta Tadić je potvrdio sumnje, zapravo iskustvo realpolitičke Srbije, sa Amerikom. Beograd je bez razmišljanja radio ono što mu je Vašington sugerisao, govorio, predlagao, a bogme i naređivao. I šta smo dobili? U tome i jeste caka, ništa nismo dobili, već nam još traže - uzimaju Kosmet. Stavljanjem Rusije ispred Amerike na listi spoljnopolitičkih prioriteta Tadić je nastavio putem kojim su krenuli Đinđić i Koštunica. Izgubio je, međutim, dragoceno vreme da još bolje pozicionira zemlju i ojača njen kapacitet za odbranu najvažnijih nacionalnih i državnih interesa.

Tim svojevrsnim rangiranjem najjačih polova moći, Tadić je nedvosmisleno pokazao s kojim zemljama imamo slične ili identične interese, a s kojom smo zemljom mislili da imamo, pa nas je ona svojim ponašanjem gorko

otreznila. Naravno, postavlja se pitanje ima li Srbija adut za takvu novu geopolitičku igru ili je to samo moralni odušak pojedinca koji je shvatio da nije baš sve tako kao što pišu novine i govore američki slatkorečivi zvaničnici. I mi konja za trku imamo, samo su nas neki petooktobarci lagali da je u pitanju raga. Niko drugi do Džozef Bajden, američki potpredsednik, otkrio je naše svetlo u tunelu. „Srbija je od ključnog značaja za budućnost jugoistočne Evrope“, poručio je Bajden prilikom majske posete Beogradu. Bez Srbije se ne može voditi politika na Balkanu, takođe poručuju zvaničnici EU. To je naša šansa.

Bez nas se ne može kapacitetno i efikasno delovati na Balkanu. Ali, ne treba se zanositi da će Srbija biti most koji će povezati Istok i Zapad. Tu ulogu ima moćna Nemačka. Srbija, može i treba da bude stožer zajedničke balkanske politike EU i Rusije, sastavni deo njihovog strateškog partnerstva. Tako će na najbolji način iskoristiti svoj regionalni geopolitički značaj i ojačati kapacitet da se izbori sa strateškim problemima sa kojima se suočava. Budućnost Srbije se ne može graditi na dilemi Zapad ili Istok, već na multipolarnosti novog međunarodnog poretka: i Istok i Zapad, i nesvrstani...
<http://www.glas-javnosti.rs/clanak/drustvo/glas-javnosti-17-09-2009/srbija-izmedju-istoka-i-zapada>

Politicka zloupotreba istorije

Kako je izvršena politicka i strucna manipulacija istorijom Jugoslavije i sta je sve zahvaljujuci nedovoljnom poznavanju cinjenica zrtvovano

Najburnije razdoblje u historiografiji Srbije, posebno one koja se posvetila izucavanju istorije Jugoslavije, odigrava se u poslednje dve decenije. Sve vise se razbuktava u neizvesnu bitku. To svojevrsno vojevanje, cesto besmisleno i rigidno, od 1989. godine se iz tolerantnog suceljavanja misljenja pretvara u sukobljavanja gluvih, u kojima se cesto napadi vrse "u prazno", a pojedinci i manje grupe povremeno istrcajavu sa "istinom koja se skrivala od naroda", ne uvidjajuci da povladjuju novom politickom establismentu, da se ne pridrzavaju teorije i metode istorijske nauke i da su uhvaceni u razlicite matrice, vesto plasirane iz vrhova vlasti. Oni su miljenici medija i kafanskih prica, golicaju najdestruktivnije i mitomanske emocije naroda, posebno etablirane braniocce naciona. U tom vojevanju, kao i u svakom drugom, ima i zrtava!

JUGOSLOVENSTVO

Prva zrtva je bila Jugoslavija i jugoslovenstvo. Šta je trebalo tom "matorom Baji" (Nikoli Pašiću) i regentu Aleksandru da uopšte stvaraju tu "antisrpsku tvorevinu" koja je iznedrila ustaškezločine, rastakanje Srpske pravoslavne crkve, otvorila građanski rat među Srbima posle koga je vladao crveni antisrpski teror Hrvata Josipa Broza? To što su brojni istoričari Jugoslavije ukazivali da takve projekcije nemaju ničega validnog sa ondašnjom stvarnošću, bilo je prećutano. Istoričari Jugoslavije su eliminisani iz vidokruga stvaralaca od značaja za operativnu politiku. Jasno, njihova javno objavljena znanja. Autori su bežali od nove zapaljene vatre! Nije bilo dovoljno ubedljivo njihovo višedecenijsko istraživanje po "celoj Jugoslaviji i belom svetu" i ukazivanje na jednostavnu stvarnost delatnosti političara – oni nisu Pitije, nisu ni balkanski vidovnjaci ni futurolozi koji mogu da vide dvadeset godina unapred. U datom istorijskom trenutku odlučuje konstelacija činilaca faktičke moći.

Ni tako laičko ubeđivanje nije pomoglo. Jedan bivši premijer nam je otvoreno rekao da kod istoričara Jugoslavije ne može da pronade ništa što bi

bilo u “savremenoj operativnoj političkoj upotrebi“! A radilo se o egzistencijalnim pitanjima države – njenom opstanku!

Knjige su objavljivane i, što ih je više bilo, sa novim autentičnim izvorima, to je zid ćutanja i ignorisanja bio veći, pretvarajući se u neprobojni bedem.

ANTIFAŠIZAM

Druga žrtva u ovom vojevanju bili su antifašizam i pokreti otpora komunističkog usmerenja. Ne samo u Jugoslaviji, Srbiji i ostalim novonastalim “izjednačavanjem Hitlera i Staljina problematizuje se antifašistička borba Kominterne“. Patriotski je čin što je jugoslovenska vlada u Londonu živela od engleskih funti, a izdajstvo što je SSSR pomagao partizane i Tita. Draža Mihailović nije izdao samog sebe nego su krivi Englezi, Srbi su bili monarhisti, a zapadno srpstvo s Hrvatima i Slovencima republikanci, “revolucija je bila seljačka“, a legalizacija novog subjekta unutrašnjeg uređenja bezvredna, jer za vreme rata nije bilo ni referenduma ni demokratske procedure!? I, tako unedogled. U meri i kada to treba političkom trenutku ili inostranim mentorima.

ISTORIJSKA NAUKA

Sledeca žrtva je sama istorijska nauka, posebno ona koja se izučava na Filozofskom fakultetu. Na udaru je posebno Istorija Jugoslavije. Na ovom predmetu je diplomiralo u poslednje dve decenije 472 studenta, magistriralo 43 studenta, doktoriralo 28 kandidata sa prostora cele Jugoslavije i 2 kandidata iz inostranstva. Tri nastavnika na ovom predmetu objavila su 31 knjigu, preko 380 rasprava, članaka i prikaza. Učestvovali su na 23 domaća naučna skupa sa referatima i na 17 naučnih skupova u inostranstvu, takođe sa referatom (u 9 zemalja). Naučne radove su objavili u stranim časopisima na 7 jezika. I, naravno, to nekome smeta! Pri tome, treba dodati nemerljiv doprinos prof. dr Branka Petranovića u poslednjih pet godina njegovog života (umro 1994. godine).

Pučisti iz Balkanološkog instituta SANU osporavaju legitimitet Katedri za istoriju Jugoslavije, žele da je ukinu i da je zameni Katedra za balkanologiju.

Nemamo ništa protiv nove katedre, ali da je ne stvaraju ambasadori i politički savetnici bivšeg premijera za albansko pitanje, već prosvetne vlasti

na inicijativu matičnog fakulteta. Odbijamo i osnovu političke procene da smo regresivni i da smo već “sve rekli što smo imali da kažemo“, akademski i kabinetski zatvoreni i nepodobni – kako bi to želela grupa revizionista iz Instituta za savremenu istoriju – već na osnovu ocene naučnih rezultata. Većina pučista i revizionista su svoje “društvene ornamente“, magistrature i doktorate, stekli na predmetu Istorija Jugoslavije!? Takođe, odbijamo sve pritiske primitivizma i voluntarizma činovništva Ministarstva prosvete i Ministarstva nauke i ucene pojedinaca iz vrhova vlasti.

Akademskoj nauci i Univerzitetu uopšte pretilo vrlo velika opasnost za opstanak od same države, bez obzira što protiv regresivne akademske nauke, Srbi protiv Jugoslovena, građanski romantizam protiv kritičke škole, mlađa protiv starije generacije, građanska opcija protiv “komunjarskih ostataka“, istorijski instituti (u Beogradu ih ima pet!) protiv Katedre na fakultetu, analisti protiv pozitivista, društvena istorija protiv dominacije političke historiografije itd. To nije samo obris tendencija, već prikrivena i vešto vođena borba koja može da se izrodi u rat. I ranije je bilo tih podela, ali je vladala veća kultura dijaloga i tolerantnog javnog sučeljavanja. Prznica je uvek bilo!

ARHIVISTIKA

Peta žrtva su podjednako istorijska nauka i arhivistika, koje ne mogu jedna bez druge. Uništavanje dokumenata od krucijalne važnosti za Istoriju Jugoslavije, utrkivanje obaveštajnih službi kojem arhivu će predati dugo čuvanu i poverljivu građu (mada je to regulisano zakonom i međunarodnim arhivističkim konvencijama), zapuštenost arhiva, kako u materijalnom smislu tako i po pitanju obrazovanja specijalističkih kadrova, nebriga države za ona dokumenta koja su odnesena u inostranstvo ili su u privatnim rukama, neodgovarajući uslovi za čuvanje dokumenata i njihovo propadanje, odsustvo svake pomoći države da se izvrši digitalizacija dokumenata i da se održavaju arhivističke i naučne veze sa onim državama koje poseduju najznačajniju građu za istoriju Jugoslavije, samo su naznake od primarne važnosti. Odsustvo konkretne aktivnosti po bilo kome od ovih problema ukazuje na moguću naučnu katastrofu. Bitno je da je država stala, u situaciji kada je narod gladan i bez posla, iza kolektivne neurotične trke da se pronade grob Draže Mihailovića!

U situaciji opšte socijalne napetosti mediji na velika zvana objavljuju: “Stiže pravda za Jovanku Broz“. Klackalica se opasno ljulja, ali karusel opstaje!

U ovom trenutku u Arhivu Jugoslavije u Beogradu, državnim arhivima “separatističkih republika“ i regionalnim arhivima na prostoru bivše velike države ima oko 8 miliona kutija arhivske građe.

Arhivistički je sređeno i dostupno istraživačima samo oko 3 miliona. Svi oni koji su na bilo koji način proučavali istoriju Jugoslavije od 1918. godine proučili su jedva dva miliona – jednu četvrtinu. Jugoslavija je ušla u razdoblje svog raspada u trenucima kada jugoslovenski narodi nisu ni znali, sa stanovišta istorijske nauke, svoju istoriju. Na tom neznanju strani činilac je i gradio presu državni univerziteti najveća “izvozna firma“ – svake godine u inostranstvo sa državnih univerziteta u Srbiji ode blizu 1.000 diplomiranih stručnjaka i oko 100 profesora! I, svi ćute – osim ambasadora velikih imperija. Evropska unija nema alternativu! Uskoro ćemo tamo biti kod svojih – da čistimo ulice, peremo sudove u restoranima i uređujemo vrtove. To ima pozitivno dejstvo na naše najmlađe. Kod kuće pikaju loptu i igraju tenis, jer tamo treba i onih koji će da zabavljaju dokoni svet.

Istorijska nauka se ne podmlađuje i ne koncentriše svoje najplodnije stvaraoce, a lepeza različitih “škola“ i „klanova“ širi se matematičkom progresijom. Svako ko objavi historiografsko delo pretenduje na sopstvenu “školu“ ili “istinu“. Mondijalisti protiv nacionalista, revizionisti...itd.

Detaljnije videti: http://www.pecatmagazin.com/wp-content/uploads/2008/10/Pecat_broj_65.pdf

http://www.novosti.rs/code/navigate.php?Id=11&status=jedna&vest=157310&title_add=Hajka%20zbog%20istorije&keyword_add=makedonija%2C%20manu

Hajka zbog istorije

Mladen STANČIĆ, 20.09.2009 20:37:32

PROMOCIJA nove Makedonske enciklopedije izazvala je pravu buru u albanskom korpusu sa energičnim zahtevima za njenim povlačenjem zbog, kako se tvrdi, brojnih istorijskih falsifikata i predstavljanja te narastajuće manjine kao “Šiptara” i “planinaca” - “dospeljenika”, koji su se nasilno nastanili u 16. veku, delimično istikujući - Makedonce. Stigla su upozorenja i iz Tirane o antialbanskoj političkoj provokaciji.

Albanci su oštro napali autore enciklopedije iz Makedonske akademije nauka i umetnosti (MANU) i zbog tvrdnje da je sadašnji lider valadajuće Demokratske unije integracija (DUI) Alji Ahmeti, kao bivši vođa terorističke Oslobodilačke nacionalne armije - ONA, (juna 2001. od SAD i zvanično proglašena terorističkom organizacijom), “azilant”, kontroverzna ličnost na domaćem i međunarodnom planu, “optužen za ratne zločine”. Podseća se da je Ahmeti na crnoj listi SAD, Švajcarske i još nekih evropskih država.

- Otvoreno falsifikovanje albanske istorije i stavljanje pod upitnik pradedovske autohtonosti Albanaca u Makedoniji jeste skandalozan čin - izjavio je Ahmeti.

Autorima Enciklopedije se pripisuju kao sporni navodi kvalifikacije Albanaca, ali i kategorično definisanje Makedonaca kao slovenskog naroda što i nije na “istom putu” aktuelne političke orijentacije vlasti u Skoplju, istrajavanjem na naučnim “dokazivanjem” antičkih korena od - Aleksandara Velikog.

Uzburkala se i diplomatija, budući da su autori makedonske enciklopedije utvrdili da su ratne 2001. instruktori gerilaca ONA bili američki i

britanski vojni specijalci. Zbog tih kvalifikacija već su se oglasile ambasade SAD i Velike Britanije u Skoplju.

U ambasadi SAD, uz razočarenje, enciklopedijske kvalifikacije odbacuju se kao - "falsifikovane, neosnovane i neprihvatljive pretenzije MANU". Ujedno se sugeriše da bi MANU sama trebalo da smisli šta će preduzeti da poboljša svoj kredibilitet". I iz britanske ambasade su negirali da su njihovi instruktori učestvovali u obuci albanskih pobunjenika iz grupacija ONA, zahtevajući od MANU - "korekciju informacije".

U opštoj hajci od Enciklopedije su se distancirali i neki od navedenih albanskih autora poput Šukrija Rahima, akademika Aljija Aljijua, koji je čak zatražio da se delo - povuče. Najavljuje se i tužba protiv redakcije i glavnog urednika akademika Blaže Ristovskog zbog objavljivanja "skandaloznih falsifikata".

Akademici MANU, međutim, ne žele da komentarišu napade na, kako vele, "sintetizovane podatke, činjenice i argumente o Makedoniji u istoriji i savremenom periodu".

NATALITET

Veliki natalitet i mehanički priliv sa Kosova i Metohije i južne Srbije doprineli su da se broj Albanaca stalno povećava - navodi se, pored ostalog u Enciklopediji.

OBUKA TERORISTA

U enciklopedijskoj odrednici posvećenoj terorističkoj ONA navodi se da je oko 7.000 pripadnika te oružane formacije, "obučavano u kampovima u Albaniji i na Kosovu, od američkih i britanskih SAS i padobranskih pukovskih oficira". Navedeno je i da su ratne 2001. godine sa Kosova u Makedoniju upadale "naoružane bande, grupe, kao i neregularne snage plaćenika" koje su u zemlji izvršile agresivne operacije.

Ukinute vize izmedju Srbije i Izraela

Samo novi pregovaracki proces izmedju Beograda i Pristine moze dovesti do stabilnog resenja za KiM, ocenili sefovi diplomatija dve zemlje Vuk Jeremic i Avigdor Liberman. Time se otklanjaju prepreke za srpske poslovne ljude i turiste koji dolaze u Izrael, rekao je Liberman.

Ministri spoljnih poslova Srbije i Izraela Vuk Jeremic i Avigdor Liberman potpisali su u Beogradu sporazum kojim se ukidaju vize za gradjane dve zemlje.

Predsednik Srbije Boris Tadic zahvalio je Izraelu za podrsku evropskim integracijama Srbije kao i za principijelnu podrsku ocuvanju njenog teritorijalnog integriteta i suvereniteta, saopsteno je posle sastanka sa Avigdorom Libermanom.

"Veoma cenimo sto Izrael podrzava teritorijalni integritet i suverenitet Srbije tako sto ne priznaje nelegalno i unilateralno proglasenje nezavisnosti nase pokrajine Kosova", rekao je Tadic.

Tadic je preneo Libermanu da je spreman da se, "licno zalaze za dalje poboljsanje bilateralnih odnosa dve zemlje, zasnovanih na decenijama dugom prijateljstvu, solidarnosti i saradnji dva naroda".

Predsednik Srbije je ocenio i da se do trajne stabilizacije odnosa na Bliskom istoku moze doci samo pregovorima i sporazumom svih zainteresovanih strana.

"Podrzavamo mir na Bliskom istoku i pronalazenje resenja koje bi omogucilo trajnu stabilnost u tom regionu", istakao je Tadic.

Cvetkovic: Intenzivnija ekonomska saradnja

Predsednik Vlade Srbije Mirko Cvetkovic zahvalio se u razgovoru sa Libermanom Izraelu na podrsci koju pruza Srbiji na ocuvanju njenog suvereniteta i teritorijalnog integriteta.

Cvetkovic je u razgovoru sa izraelskim ministrom istakao da su bilateralni odnosi dve zemlje veoma dobri, saopsteno je iz Vlade Srbije.

Na sastanku je konstatovano da ce se u narednom periodu ekonomska saradnja dve zemlje intenzivirati pre svega u oblasti poljoprivrede, turizma i vojne industrije.

Dvojica ministara su pozdravila potpisivanje sporazuma o ukidanju viza, istakavsi da je to vazan korak u razvoju odnosa dve drzave.

"Time se otklanjaju prepreke za srpske poslovne ljude i turiste koji ce doci u Izrael", naglasio je izraelski sef diplomatije.

Govoreci o Kosovu i Metohiji, sefovi diplomatija ocenili su da samo novi pregovarakki proces izmedju Beograda i Pristine moze dovesti do stabilnog resenja buduceg statusa Kosova i Metohije.

Jeremic je na konferenciji za novinare nakon susreta sa Libermanom izrazio izuzetnu zahvalnost Izraelu u vezi sa pozicijom te drzave oko Kosova.

"Izrael ne priznaje jednostrano proglasenu nezavisnost Kosova i mi to izuzetno cenimo, pogotovo, imajući u vidu pritiske kojima je Izrael biti izlozen da tako nesto ucini", kazao je srpski sef diplomatije.

Liberman je, na pitanje novinara da li se vrsi pritisak na Tel Aviv da prizna nezavisnost Kosova, odgovorio da je njegova zemlja "od 1948. godine pod pritiskom i da je naucila da se nosi sa tim".

Dvojica ministara su se osvrnula i na dobre odnose dva naroda u istoriji, pri cemu je Liberman rekao da su se za vreme "najgoreg perioda u istoriji Srbi i Jevreji zajedno borili protiv nacista".

Jeremic: Mir na Bliskom istoku od znacaja za svetski mir

Govoreci o situaciji na Bliskom istoku, Jeremic je ocenio da ceo svet treba da se angazuje da se dodje do mira na tom prostoru, ocenivsi da ce od toga umnogome zavistiti i da li ce biti mira u svetu.

"Srbija ce biti konstruktivni clan medjunarodne zajednice koja podrzava sve mirovne napore i procese na Bliskom istoku", dodao je sef srpske diplomatije.

Lieberman je, takodje, naglasio vaznost uspostavljanja mira na tom podrucju, istakavsi da su "pravi protivnici Palestinaca Hamas i dzihad" a ne Izrael.

U okviru trodnevne turneje po Balkanu, zamenik izraelskog premijera i ministar spoljnih poslova boravi u jednodnevnoj poseti Srbiji.

Posle susreta sa Vukom Jeremicem i predsednikom Borisom Tadicem, Liberaman se sastao i sa premijerom Mirkom Cvetkovicem i ministrom odbrane Draganom Sutanovcem.

"Balkanskim zemljama, kao i africkim i juznoamerickim drzavama, koje sam nedavno posetio, nije posvecena adekvatna paznju u proslosti. Moja poseta regionu ima za cilj da ojaca bilateralne odnose izmedju zemalja i da podstakne i razvije ekonomske veze koje ce doprineti medjunarodnom polozaju Izraela", rekao je Liberman.

Izraelski ministar razgovarao je i sa predsednikom Odbora Skupstine Srbije za inostrane poslove Dragoljubom Micunovicem.

Videti takodje:

<http://sr.wikipedia.org/wiki/%D0%98%D0%B7%D1%80%D0%B0%D0%B5%D0%BB>

19.09.2009.

Da se zna: Hrvati pišu srpskom latinicom

Srpski jezik je jedan jedini, iako ga još zovu hrvatskim, bosanskim i crnogorskim. Svi ti jezici kojima ne treba prevodilac nastali su iz srpskog i njegovi su surogati

Verovatno, osim srpskog, ne postoji nijedan jezik u svetu koga države u kojima se govori krste imenom svoga naroda, pa tako imamo hrvatski, crnogorski i bošnjački, odnosno - bosanski jezik, a pojedini jezikoslovci tvrde da će se na spisku „jednog jezika sa sto gospodara“ vremenom naći i vojvodanski jezik!

Hrvati pišu srpskom latinicom!

Uvođenjem tuđica i kovanica, tvorci novih jezika nastoje da se što više udalje od srpskog jezika. Time nesumnjivo kvare jezik, stvaraju zbrku, ali ma koliko se trudili, ne mogu da sakriju i ponište činjenice: jedna od njih je, kako tvrdi profesor srbistike dr Petar Milosavljević iz Novog Sada, da Hrvati već dva veka pišu ne Gajevom azbukom nego Vukovom srpskom latinicom. Profesor Milosavljević je u svojoj knjizi „Srpska pisma“ izneo tezu da je i latinica naše pismo. On tvrdi da dva prva pisma u istoriji čovečanstva nisu bila, kao što se donedavno mislilo, piktografska, nego alfabetska i to dokazuje proučavanjem lepenske i vinčanske kulture.

Jezičku politiku već godinama, umesto stručnjaka, vode političari, ne hajući na upozorenja lingvista, poput prof. dr Dragoljuba Petrovića iz Novog Sada, da su svi ti jezici, kojima ne treba prevodilac, izvedeni iz srpskog. Dakle, njegovi surogati. Uprkos toj činjenici, sve je više onih koji se smatraju diskriminisanim jer govore srpski, a ne preimenjuju „maternji jezik“, kao što je najnoviji slučaj u Sandžaku, gde se zahteva službeno uvođenje bosanskog jezika u škole.

I ne samo to. Sandžačka SDA je usvojila deklaraciju kojom se, između ostalog, traži da se imena svih ulica i institucija prevedu na bosanski, kao i da se bosanski, do sada izučavan kao izborni, uvede kao obavezan predmet u klupe osnovaca i srednjoškolaca u Novom Pazaru, Tutinu, Sjenici, Novoj Varoši, Prijepolju i Priboju.

- Jasno je da su jezičke podele produkt politike i da se tu struka ništa ne pita - kaže profesor Petrović. - Brukamo se i sramotimo pred svetom. Više je nego smešno da se svi ti jezici, isti po značenju i zvučnosti, različito nazivaju. Iako nije bilo lingvističkih osnova, jezici nastali na ovim našim prostorima preimenovani su u hrvatski, crnogorski, bošnjački i bosanski. A sve je to jedan isti jezik - srpski. Razlike nema.

Ugledni lingvista podseća da su, ma kako se nazivali sada, svi ti jezici, kako on kaže, nastali „ispod Vukovih brkova“ i ne mogu se odatle skinuti. On na to odavno ukazuje, počevši od hrvatskog, koji je među tim „novim“ jezicima - najstariji.

- Srpska jezička suština tih preimenovanih srpskih jezika ne može se sakriti ni kod hrvatskog, niti kod crnogorskog ili bosanskog jezika - tvrdi sagovornik Pressa. - Sve je to srpski jezik, a oni ga krađu, falsifikuju i lažu sunarodnike da govore „svojim“ jezikom. Svojataju ga kao da je svačiji i ničiji, pa ga može prekrajati kako kome padne na pamet. Sasvim je moguće, a bojim se da to nije daleko, da će se, naravno, opet iz srpskog jezika, izdvojiti još jedan, ovoga puta - vojvodanski jezik. Naravno, to će se dogoditi ako se, kao što mnogi priželjkuju, formira država Vojvodina.

Jezik nije oznaka državnosti

Profesor dr Dragoljub Petrović nimalo ne sumnja da vlast u novim državama, koje su bile pod istom jugoslovenskom zastavom, ne mogu da razgraniče pojam jezika i države. To nije isto, jer jezik nije država, te ne može da se „cepa“ na više državnica, odnosno, jezika i jezičica.

- Jezik nije oznaka državnosti - kaže cenjeni lingvista. - Država može biti nova i drukčije uređena, ali jezik koji se stvarao vekovima ne može nikakvim zakonima i odlukama nastati preko noći. Dovoljno je zaviriti u nauku o jeziku i uveriti se da se tačno i argumentovano iznosi kako i kada je nastao jedan jezik, čiji je po poreklu i ko je njegov tvorac...

Profesor Petrović upravo tu vidi našu tradicionalnu srpsku ludost, da država ne može bez jezika. Jer, kad se stvori država, smatra se da ona automatski dobija svoj jezik. Nesreća je u tome što su sve države koje su do sada nastale na terenu srpskog jezika posegle za takvim argumentom - smatrajući da nisu „kompletne“ ako nemaju i taj element svoje državnosti - jezik. Postojanje nacije, međutim, ma kolika da je, ne znači istovremeno da ona mora imati jezik sa njenim imenom. Takvih primera ima mnogo u svetu. Jedino kod nas, i oko nas, svaka nova nacija daje sebi „pravo“ da srpski jezik nazove svojim imenom.

- Osim toga, tu se kasnije otvoreno i temeljito razvija mržnja prema Srbima - zaključuje Petrović. - Mudri ljudi lako mogu dokučiti strategiju onih koji se bore protiv Srba, a Srba je nažalost sve manje, kao što i srpski jezik sve više svojataju oni što svog jezika zapravo nemaju. Znamo, recimo, da su Crnogorci, u svom ustavu navodili srpski kao govorni jezik. Apsurdno je da oni njime i danas govore, a da ga nakon što se Crna Gora razdvojila od Srbije zovu crnogorski. Podupirući se jezikom, tamošnje vlasti pokušavaju da utvrde nacionalnu postojanost, svesni zablude da time što su promenili ime nisu promenili i jezik. On je bio i ostao onaj isti, srpski jezik.

Ako se nešto ne učini, političari će i u slučaju Sandžaka pobediti lingviste. Deca u Novom Pazaru i ostalim mestima Raške će verovatno „progovoriti“ bosanski, učiće ga u školi ali će jezik i dalje biti - srpski.

Z. T. MIRKOVIĆ

<http://www.pressonline.rs/page/stories/sr.html?view=story&id=77980§ionId=33>